

Waarom toon ik het werk van Marc Milissen? Deze vraag stelde hij me afgelopen week tijdens de opbouw, letterlijk zo. Mijn antwoord was: *'Omdat je in de herfst van je leven zit, Marc. Omdat het voldragen is door de tijd. Er is genoeg terugblik. Veertig jaar om precies te zijn.'*

Maar op de terugweg naar huis kwam ik op nog een andere, voor de hand liggende reden.

Er zijn heel veel kunstenaars wiens werk nooit of bijna nooit tentoongesteld wordt, dat bijna nooit gezien wordt, waar niet over gesproken wordt, werk zonder bestemming als het ware. Dat heeft iets eenzaam, iets triestigs zelfs, en daar ben ik, als curator, maar ook als kunstenaar, enorm door geboeid.

Veel kunstenaars werken zo hun hele leven. Is het omdat het spreekwoordelijke boek nooit gepubliceerd wordt, dat het dan ook niet geschreven moet worden? Natuurlijk wel. Onbekend is onbemind. Maar die volharding, die creatieve handeling en het grote verlangen om te blijven creëren, dát vind ik heldhaftig. En ik hoop dat dat nooit verdwijnt.

Daarmee verklaar ik ook meteen waarom Marc en ik al meer dan tien jaar samen tentoonstellingen maken. Wij nemen de taak op ons om het onbekende bekend te maken, om het hermetische open te breken, om leemtes te vullen, om de geschiedenis te herschrijven, om andere kunstenaars op weg te helpen in een kunstenlandschap dat krioelt van hangijzers en schietgeweren.

Wij zijn in een huis, het culturele centrum van Maasmechelen, dat ons hierin volgt. Eef Proesmans en haar team reiken ons een volwaardig tentoonstellingsplatform én de juiste middelen aan.

En zo zijn we ook *vandaag* hier beland. Deze keer maken Marc en ik geen tentoonstelling over iemand anders, maar maak *ik* een tentoonstelling over Marc. Omdat de tijd er rijp voor was en omdat Marc de voorbije veertig jaar in de luwte, heldhaftig, is blijven timmeren aan zijn oeuvre.

Wat zien we hier? Een adequaat overzicht van het werk van Marc, van 1980 tot en met vandaag. Mijn keuze als curator is gevallen op de scharniermomenten in dat oeuvre. Dat wil ik tonen omdat ze zo veelzeggend en veelzijdig zijn.

De inhoud van zijn werk mag de toeschouwer zelf ontdekken. Ik wil het vooral hebben over wat zijn werk *kenmerkt*. En dat is: de negatieve vorm, het omhulsel dat de eigenlijke vorm suggereert, de huid, het afdrukken, het achterlaten van sporen, en ook het weer uitwissen ervan. Zo laat Marc de tijd erop inwerken. Hij laat natuur en cultuur toe en versnelt processen van vergankelijkheid: oplossen in water, verdamping, verpulvering, ontbinding, verrotting, ... hulpmiddelen die leiden tot slechts de oermaterie overblijft, namelijk stof.

En dat werkt op de verbeelding. We bedenken wat er was, of wat er geweest zou kunnen zijn. Het is zoals een spoor in de sneeuw. Niet alleen weten we dat er ooit een mens of dier door liep, maar we weten ook dat sneeuw verdwijnt. En zo confronteert Marc ons telkens weer met iets wat niet meer is.

Het was een plezier en een eer om deze tentoonstelling te maken, *over* Marc en *voor* Marc, mijn vriend, mijn mede-curator en kunstenaar.

Herman Maes, beeldend kunstenaar/curator